

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.V.35.288/2017/8.

A tanács tagjai: Dr. Lomnici Zoltán a tanács elnöke
Dr. Kárpáti Magdolna előadó bíró
Dr. Kurucz Krisztina bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: dr. Csilléry Alexandra ügyvéd

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Az alperes képviselője: dr. Kovács Orsolya jogtanácsos

A per tárgya: adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. január 30. napján kelt 8.K.27.105/2016/24. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.105/2016/24. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 30.000 (azaz harmincezer) forint elsőfokú és 15.000 (azaz tizenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 58.900 (azaz ötvennyolcezer-kilencszáz) forint kereseti és 98.100 (azaz kilencvennyolcezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az adóhatóság a felperesnél 2009-2013. évekre személyi jövedelemadó (szja) és százalékos egészségügyi hozzájárulás (eho), 2009. évre magánszemélyek különadója, a 2012-2013. évekre magánszemélyek jogviszony megszűnéséhez kapcsolódó egyes jövedelmeinek különadója adónemekre kiterjedő bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett.
- [2] Az elsőfokú adóhatóság a revízió eredményeként hozott határozatában a felperes terhére - 2009., 2010., 2011. és 2013. évekre - szja és eho adónemekben - mindösszesen 1. 473.706 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, 1.316.158 forint adóbírságot szabott ki és 380.102 forint késedelmi pótlékot számított fel. Határozatában az szja alapot képező, összevonás alá tartozó jövedelmet becsléssel állapította meg. A felperes által benyújtott és az adatbázisában szereplő, valamint az egyéb forrásokból beszerzett információk és adatok alapján - időrendi sorrendbe rendezett készpénzes bevételek és kiadások szembeállításával - a felperes terhére forráshiányt állapított meg, amit eltitkolt jövedelemnek minősített. Rögzítette egyben, hogy a felperes a vizsgált időszakban férjével élt vagyonszövetségben és kiadásait megosztották, ezért az egyik házastársnál felmerült többletet a másik házastársnál figyelembe vette a forrás-felhasználási táblázatban, és 2012. évre - a feltárt forráshiány csekély összege miatt - a felperes terhére nem tett megállapítást.
- [3] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az elsőfokú határozatot - a 2016. január 28. napján kelt határozatával - megváltoztatta, a felperes terhére - 2010-2011. évekre szja és eho adónemekben - mindösszesen 981.077 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, amely után 735.807 forint adóbírságot szabott ki és 273.562 forint késedelmi pótlékot számított fel. Az alperes a 2009. és 2013. évekre elfogadta a felperes bevallásának adatait, a 2009. évre megállapított adóhiányt elévülés miatt, a 2013. évit pedig arra alapítottnak törölte, hogy a forráshiány összege miatt (663.958 Ft) nem állt fenn a becslés jogalapja. Az alperes érdemi döntését az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 92. § (10)-(11) bekezdéseire, 104. § (4) bekezdésére, 128. § (1) bekezdésére, 108 - 109. §-aira, a személyi jövedelemadóról szóló 1995.évi CXVII. törvény 4. § (1) bekezdésére, 29. § (1) és (3) bekezdéseire alapította, az adókülönbözet, adóbírság, pótlék tekintetében pedig az Art. 178. § 3. pontjára, a 171. § (1)-(2) bekezdéseire, a 176. § (1) bekezdésére, 189. § (11) bekezdésére, 165. § (1)-(3) bekezdéseire hivatkozott.
- [4] Az alperes határozatának indokolása szerint a becslés

jogalapját - a megélhetésre fordított kiadásokon túl - a biztosítási díjra fordított összegek miatti forráshiány teremtette meg. A felperes nem igazolta hitelt érdemlő adatokkal, hogy több százmilliós készpénzben rendelkezésére álló megtakarítással rendelkezett volna a vizsgált időszak kezdetén. A felperesnek és házastársának továbbá az U.J. Kft.-be (Kft) történő tagi kölcsön befizetések miatt, amit a közösen használt bankszámláról felvett összegekből finanszíroztak, igazolt forrás hiányában, nem is állhatott rendelkezésére fedezet.

- [5] Az alperes azt állapította meg, hogy az elsőfokú adóhatóság helyesen hivatkozott a KSH Észak-magyarországi régióra vonatkozó átlagos megélhetési szintre. Nem fogadta el azt a felperesi hivatkozást, hogy nyugdíjasként, illetve étteremtulajdonosként a megélhetési költségei alacsonyabbak lettek volna az átlagosnál, ezért ezt a KSH létminimum adatainak 70%-ában kellett volna meghatároznia. Az volt a jogi álláspontja, hogy a megélhetési kiadások átlagos értéknek történő valószínűsítése nem minősíthető eltúlzottnak, különös tekintettel arra, hogy a felperesnek a megélhetéshez szükséges kiadásokon túl jelentős összegű tagi kölcsönre, magánszemélyeknek nyújtott kölcsönökre, biztosítási díjakra, gyakori vendéglátó egységeknél teljesített kifizetésekre, gépjármű üzemben tartására, tankolásokra is volt fedezete, és ezek a kiadások a létminimumnál magasabb szintű életvitelre utalnak. Helytállóan járt el az elsőfokú adóhatóság akkor is, amikor a megélhetésre fordított költségek meghatározása során vizsgálta a felperes bankkártyás kifizetéseit is (54 tétel), mivel ezek között több esetben szállodai szolgáltatások, színházlátogatások is szerepelnek. Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem igazolta hitelt érdemlő adatokkal állítását, mely szerint a forrásfelhasználási táblázatba foglalt egyes kiadásai a Kft. költségei lettek volna.
- [6] Az alperes a per során - a 2017. január 27. napján kelt határozatával - módosította a keresettel támadott határozatát akként, hogy megváltoztatta az elsőfokú határozatot, és a felperes terhére - 2010-2011. évekre szja és eho adónemekben - mindösszesen 964.936 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, 723.702 forint adóbírságot szabott ki és 269.260 forint késedelmi pótlékot számított fel. Érdemi döntésének indokaként arra hivatkozott, hogy elfogadta a Generali Biztosító életbiztosítással kapcsolatos díjkifizetésre vonatkozó perben adott tájékoztatását, és ennek alapján módosította a forrás-felhasználási táblázatot. Ennek eredményeként 2010. évre 1.553.109 Ft, 2011. évre pedig 1.019.531 Ft forráshiányt állapított meg, erre figyelemmel módosította az adókülönbözetet a jogkövetkezményeket, és utalt arra, hogy egyebekben változatlanul fenntartja a korábbi határozatában foglaltakat.

A kereseti kérelem és ellenkérelem

- [7] A felperes keresetében az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését és elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte. Eljárási és anyagi jogszabálysértésekre hivatkozott, vitatta a becslés és az adóbírság jogalapját, összecszerűségét.
- [8] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

A jogerős határozat

- [9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találta, ítéletében az alperes módosított határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.
- [10] A jogerős ítélet megállapítása szerint a becslés alkalmazását a felperes megélhetési kiadásai, továbbá az általa fizetett díjak alapozták meg, és jelen ügyben nem alkalmazhatók az Art. 108-109. §-ait érintő jogszabályváltozások. Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a gépjármű-felelősségbiztosítás és az ingatlanvagyon-biztosítás a mindennapos életviteli kiadások részét képeznék, továbbá arra is, hogy a forrás-táblázatban feltüntetett gépjármű- és vagyonbiztosítás a Kft. biztosítása lett volna. Nem igazolta hitelt érdemlő adatokkal a nyitótétellel és ingóértékesítésekkel kapcsolatos előadását sem.
- [11] Az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta a megélhetési költséget vitató felperesi érvelést.
- [12] Elfogadta azt a felperesi előadást, mely szerint a felperesnek és házastársának bankkártyás vásárlásai túlnyomó többségükben nem megélhetéshez, hanem a Kft. üzemeltetéséhez szükséges beszerzések voltak. E körben utalt a felperes által közigazgatási eljárás során benyújtott bizonylatokra, az ezeken feltüntetett termékek jellegére és mennyiségére, továbbá arra, hogy ezek - utólagos elszámolással - a Kft. nevére kerültek kiállításra, függetlenül attól, hogy a felperes és házastársa nevére szóló hitelkártyával fedezték az ellenértéket, utólagos elszámolással.
- [13] Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy vizsgált időszakra nem jellemzőek a rendszeres nyaralások, a belföldi üdülések célja „tanulmányút” volt, többszöri szállásszolgáltatás igénybevétele csak 2012. évben került sor, színházlátogatásra pedig csak 2011-ben, akkor is mindössze két alkalommal. A felperes továbbá a perben személyes előadásával is megerősítette, hogy jelentős kiadásai a megélhetéssel kapcsolatban nem merültek fel, mert a

vendéglátás maradékából házastársával saját étkeztetésük egy részét meg tudták oldani. Tekintettel arra, hogy az alperes a Nissan Micra gépjármű kapcsán a felelősségbiztosításon kívül nem tárt fel költséget és a felperes arról nyilatkozott, hogy nem használta rendszeresen a gépjárművet, ez sem lehet az átlag megélhetési szint igazolásának alapja. Nem értékelhetők a megélhetési költségek körében a tagi kölcsönnyújtások sem, mivel a megélhetés körébe alapvetően a mindennapi élelmezés, a rezsiköltségek és a ruházkodás tartozik, és önmagában a rendszeres tagi kölcsönbefizetések még nem feltételezik magasabb életszínvonal fenntartását. Rögzítette azt is, hogy az Aranyszárny EURO (AE biztosítás) 32.400 Ft-os biztosítási díjai a Kft.-vel elszámolásra kerültek, ezért ezek sem minősíthetők felperesi kiadásnak.

- [14] Az elsőfokú bíróság az előzőekben részletezettek miatt azt állapította meg, hogy az alperes - az Art. 97. § (4)-(6) bekezdései alapján eljárva - nem bizonyította, hogy a megélhetési adatokat helyesen állapította volna meg. A felperes esetében semmilyen olyan számszerűsíthető, kimutatható vagyongyarapodásra nem került sor, amely a becslés alkalmazását megalapozhatná. Az új eljárásra előírta, hogy a megélhetési kiadásokat a szűkös megélhetési szintnek megfelelően kell figyelembe venni. Az AE biztosítás esetében pedig tekintettel kell lenni arra, hogy ennek Kft. felé történő elszámolására 2010. évben sor került, és az így feltárt adatok alapján kell megvizsgálnia az alperesnek, hogy továbbra is fennállnak-e a becslés feltételei. Ha és amennyiben ez utóbbit állapítja meg, akkor vizsgálnia kell a felperes házastársától történő többletforrások átvezetésének lehetőségét is.
- [15] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes megalapozottan vitatta az adóbírság mértékét is, mivel a per során bevételeltitkolás nem nyert igazolást. Egy kisebb mértékű aránytalanságból a bevétel eltitkolás ténye egyértelműen nem igazolható, így amennyiben a megismételt eljárás során a felperes esetében „fennállnak a becslés feltételei, és sor kerül terhére adókülönbözet, adóhiány megállapítására, úgy a 75%-os mértékű bírság, amelynek alapja a bevétel-eltitkolás, nem alkalmazható”.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [16] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, a kereset elutasítását. Az alperes felülvizsgálati kérelmében azzal érvelt, hogy a jogerős ítélet ellentétes az Art. 97. § (4) bekezdésében, a 109. § (1)-(3) bekezdéseiben, a 171. § (2) bekezdésében, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1)-(2) bekezdéseiben, a 206. § (1)

bekezdésében, és a 339. § (1) bekezdésében foglaltakkal.

- [17] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság - okszerűtlen bizonyítékértékelés miatt - tévesen minősítette jogszerűtlennek az átlagos megélhetési szintnek megfelelő KSH adatok alkalmazását. Vitatta azt is, hogy a felperes az AE biztosítás díjait 2010.-ben a Kft. felé elszámolta volna. Sérelmezte, hogy a bíróság a becslés alkalmazását megalapozó, számszerűsíthető, kimutatható vagyongyarapodást nem állapított meg. Álláspontja szerint jogszerűen alkalmazott becslést, és - az eltitkolt bevétel miatt kiszabott - 75%-os mértékű adóbírság megfelel a törvényi előírásoknak. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az adóbírság mértékével kapcsolatban az új eljárásra ellentmondásos, okszerűtlen, jogszabályba ütköző iránymutatást adott.
- [18] A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Érvelése szerint az alperes felülvizsgálati kérelmében nem jelölt meg konkrét jogszabálysértést, kizárólag a „bírói mérlegelést vitatja”, ami a felülvizsgálati eljárásban nem lehetséges. Álláspontja szerint a bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le és a „bizonyítékok külön - külön és együttes - ellenőrzése és mérlegelése körében meggyőződése alapján eljárva - állapította meg az ítélet 10. oldalán, hogy nem indokolt a KSH létminimumot meghaladó megélhetési kiadások számítása”, és az adóbírság alkalmazhatósága kapcsán kifejtett bírói álláspont is jogszerű.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [19] A felülvizsgálati kérelem alapos.
- [20] A Kúriának - a Pp. 275. §-a alapján eljárva, a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben, a rendelkezésre álló iratok alapján - a következőkről kellett döntenie: 1.) Helytállóan állapította-e meg az elsőfokú bíróság, hogy az átlagos megélhetési szintnek megfelelő KSH adatok helyett a szűkös megélhetési szinthez szükséges jövedelmet kell figyelembe venni. 2.) Az AE Biztosítás díjait a felperes, avagy a Kft. kiadásaként kell értékelni. 3.) Az alperes jogszerűen alkalmazta-e vagy sem a becslést. 4.) Melyek az adóbírság alkalmazására irányadó jogszabályok.
- [21] A 1.) pont kapcsán rámutat a Kúria a következőkre: A vizsgált időszakban a nyugdíjas felperes házastársával élt közös háztartásban, akivel szemben az adóhatóság és a bíróság előtt is eljárás folyt, az ügyekben olyan jogerős határozatok kerültek meghozatalra, amelyek a házastársi kapcsolatot, a közös háztartásban élést nem hagyták figyelmen kívül. Az alperes a házastársak megélhetési költségeként a KSH általi Észak-magyarországi régióra vonatkozó átlagos megélhetési szinthez szükséges jövedelmet vette figyelembe. A felperes

keresetében a KSH létminimum összeg 70%-ban kérte megállapítani a megélhetési költségeket. Az elsőfokú bíróság pedig ítéletében - az alperesi megállapítást tévesnek minősítve - a szükséges megélhetési adatok alkalmazását tartotta helytállónak.

- [22] A felek közötti jogvita eldöntésénél nem hagyható figyelmen kívül, hogy a KSH adatok statisztikai átlagot mutatnak, nem egyediesítettek. Az átlagos szintnek megfelelő adatok azt tartalmazzák, hogy mekkora az a havi nettó összeg, amelyből egy háztartás - nélkülözések nélkül - a legszükségesebb kiadásokat figyelembe véve képes megélni, és e körbe nemcsak az élelmiszerre, hanem a lakásfenntartásra, közlekedésre, ruházkodásra, testápolásra, üdülésre, művelődésre és egyéb személyes kiadásokra (pl.: betegség esetén orvosi ellátásra, gyógyszerekre stb.) fordított kiadások is beletartoznak. A KSH létminimum pedig egy olyan érték, amely a szükségletek minimális, társadalmilag még elfogadható szintjét számszerűsíti, fő jellemzője, hogy csupán az alapvető szükségletek minimális kielégítésére ad lehetőséget, a hónapról-hónapra való élés biztosítása tekintetében.
- [23] A felperes - éppúgy, mint házas társa - a közigazgatási és a peres eljárás során nem nevezett meg és nem csatolt be olyan dokumentumokat, bizonyítékokat (pl.: közüzemi és egyéb számlákat) amelyek konkrét, ellenőrizhető adatokat tartalmaztak volna arra nézve, hogy a vizsgált időszakban mikor és mekkora kiadása merült fel a tekintetben, hogy a saját maga, illetve a vele közös háztartásban élő férje megélhetését, illetve az idetartozó, e körben figyelembe veendő összegeket kiegyenlítse. E tárgyban részletes, értékelhető, ellenőrizhető nyilatkozatot sem nyújtott be.
- [24] A rendelkezésre álló iratokból - az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal ellentétben - egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a közigazgatási eljárás során - az Art. 97. §-a szerinti tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének eleget téve - minden rendelkezésére álló adatot egyenként és egymással egybevetve is számba vett annak megállapítása érdekében, hogy - felperesi konkrét adatszolgáltatás hiányában - megállapítsa a megélhetési költségeket, illetve megalapozza az általa alkalmazott KSH adatok figyelembe vételét. Az alperes a közigazgatási eljárásban megvizsgált, értékelt - mégpedig helytállón - minden olyan adatot, amely a rendelkezésére állt, és ezt tette a perben is, mivel a becsatolt - hitelt érdemlő adatra figyelemmel - módosította a keresettel támadott határozatát.
- [25] Az alperes határozatában az elsőfokú peres eljárás során és felülvizsgálati kérelmében is alappal állította, hogy a megélhetési kiadások átlagos értéknek megfelelő megállapítása azért sem minősíthető túlzottnak, mert a felperesnek a megélhetéshez szükséges kiadásokon felül - általa sem

vitatottan - volt fedezete a házastársával együtt a jelentős összegű tagi kölcsön befizetésekre, kölcsönök nyújtására, biztosítási díjak fizetésére, gépjármű üzemeltetésre. Önmagában tehát az az elsőfokú bíróság által elfogadott felperesi előadás, mely szerint a házastársával közös tulajdonban álló Kft. által üzemeltetett vendéglátó egységek „maradékából” biztosította étkezésüket, nem elégséges a szegénységi küszöbértékhez közelítő, a létminimum 70%-ának megfelelő értékadat alkalmazhatóságának alátámasztására, az alperesi megállapítás megcáfolására.

[26] A Kúria jogi álláspontja szerint a létminimum szintet lényegesen meghaladó fogyasztási és társadalmi helyzet jellemzi azt a háztartást, amely a vizsgált időszakban 180.000.000 Ft-ot meghaladó összegben képes vállalkozások finanszírozására, 60.000.000 Ft kölcsönt nyújt. Az alperes ezért - különös tekintettel arra, hogy a felperes az általa előadottak alátámasztására a közigazgatási és a peres eljárás során sem ajánlott fel olyan bizonyítékokat, amelyek a megélhetési költségei kapcsán konkrétak, ellenőrizhetőek, érdemben számba vehetők lehettek volna - jogszerűen alkalmazta a határozata szerinti KSH adatokat. Megjegyzi a Kúria, hogy a bankkártyás kifizetések (szállodai szolgáltatások, színházlátogatások) nem tartoznak az átlag alatti fogyasztási körbe. Nem sorolható továbbá a létminimum, illetve a szűkös megélhetési szint körébe az olyan vagyonbiztosítás fizetése, amely nem lakhatási célú, hanem több társas vállalkozás székhelyéül szolgáló ingatlanra vonatkozik. Az a tény pedig, hogy a felperes gépjárműve dízel üzemeltetésű, nem zárja ki a felperes tulajdonában álló gépjármű felperes és házastársa által történő használatát, tekintettel arra, hogy ezt - minimális mértékben - a felperes is elismerte, és a járműhöz kapcsolódóan biztosítási díjak kifizetésére került sor. Az elsőfokú bíróság által e körben elvégzett bizonyítéktérkékelés nem felel meg a Pp. 164. § (1) és (2) bekezdéseiben, 206. § (1) bekezdésében, 221. § (1) bekezdésében, Art. 97. §-ában és 109. §-ában foglaltaknak, továbbá az e jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel kialakított egységes és következetes bírói gyakorlatnak sem (Kfv.I.35.506/2015/5., Kfv.III.35.419/2015/8.).

[27] A Kúria a 2. pont kapcsán a következőkre mutat rá: A rendelkezésre álló iratok szerint a Kft. 2010. évi könyvelésében szereplő AE biztosítással kapcsolatos tételek - egy kivétellel - időpontjukat és összegszerűségüket tekintve sem egyeznek meg a felperes által csekken, készpénzben befizetett összegekkel. A felperes továbbá nem csatolt be olyan kifizetést igazoló pénztárbizonylatokat, amelyek alkalmasak lennének annak alátámasztására, hogy ha és amennyiben az előzőekben rögzítettek ellenére mégis sor került volna a biztosítási díjak Kft. általi utólagos elszámolására,

akkor ezt a Kft. részére készpénzben kifizette volna. Nem áll tehát rendelkezésre olyan bizonyíték, amely alátámaszthatná a felperes, illetve könyvelője által a perben előadottakat. Hangsúlyozza e körben a Kúria azt is, hogy a Kft. könyvelési adatai egyértelműen cáfolják azt, hogy a felperesnél és házastársánál felmerült biztosítási díjakat teljes egészében a Kft. egyenlítette volna ki. A felperes házastársa a nevén lévő AE biztosításra - a perben történt pénzintézeti megkereséssel is alátámasztottan - 2010. évben mindösszesen 356.400 Ft díjbefizetést teljesített. A felperes és házastársa azonban összesen 712.800 Ft biztosítási díjat fizetett be 2010. évben, és a Kft.-nél 2010. évben - a becsatolt főkönyvi kartonok szerint - csak mindösszesen 453.600 Ft költség lekönyvelésére került sor.

- [28] A Kúria tehát a 2. pontban megjelölt tény és jogkérdés kapcsán is úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság nem helytállóan értékelte a rendelkezésére álló adatokat, az e körben hozott érdemi döntése sem felel meg a Pp. 206. § (1) bekezdésének, 221. § (1) bekezdésének, ezért a bizonyítékokat újra értékelte (KGD 2014.61.). Az előzőekben kifejtettekre figyelemmel a Kúria a 3. pontban jelzett kérdés tekintetében azt állapította meg, hogy az alperes jogszerűen alkalmazott becslést a keresettel támadott, és a peres eljárás során módosított határozatában.
- [29] A 4. pontban megfogalmazottak kapcsán rámutat a Kúria arra, hogy az alperes - mivel a perben módosított határozatában a forrás-felhasználási táblázatban lévő kiadások tényét, összecszerűségét bizonyította, az ezek fedezetével kapcsolatos forrásokat, illetve ezek adózott bevételkénti hiányát is helytállóan állapította meg - a felperes adófizetési kötelezettségének megállapítására jogszerűen alkalmazott becslést. Becslés esetén pedig az adóbírság - az Art. 170. § (1) bekezdése, 171. § (1) és (2) bekezdései értelmében - az adóhiány 75%-a, mérséklését a törvény kizárja, így nemcsak az adókülönbözet, adóhiány, hanem a felperes által vitatott szankció is megalapozottan és jogszerűen került alkalmazásra.
- [30] A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben jogszabálysértő, ezért - a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján - hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét teljes körűen elutasította.

Záró rész

- [31] A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése, illetve a 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az elsőfokú és felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.
- [32] A Kúria ítéletének a kereseti és felülvizsgálati eljárási

illetékre vonatkozó rendelkezései az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (1) bekezdés a) pontjában, 50.§ (1) bekezdésében és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésében foglaltakon alapulnak.

[33] Az ítélet ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

[34] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2018. február 22.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk.
előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró